

amagar perquè s'ha de traslluir en el resultat de les eleccions, que consten en l'acta) ha sigut la lluita en la provisió de càrrecs. Aixó que alguns delegats de fora els va sorprendre desagradablement, entenc que, ben meditada la cosa, ens deu omplir de joia ja que la lluita no fou per egoisme ni per aventatges personals. Fou noble, fou per ideals, fou entre companys que havent treballat com el que més i potser més que tots els demés, es sentien amb energies per a continuar treballant pel bé comú, tenien el temor instintiu de tot pare, de que ningú tractarà tan bé els seus fills com ells mateixos, eren, en una paraula, com mares geloses, per lo tant era un excés d'amor lo que els impulsava. En el camp contrari, per altra part, hi havia homes coratjosos, alguns dels quals tenen també ja demostrat el seu amor al Sindicat i que han treballat amb entusiasme i eficacia en alguns llocs, moguts per l'afany de veure si superen als anteriors, tot rellevant-los, no per retirar-los com trastos inútils, no, sinó per a que no quedin exaurits, pera que rellevant-los puguin fer reserves de noves energies i puguin tornar a la tasca el dia que convingui amb més coratge, mentre ells s'entrenen i van a constituir una segona lleva per a que mai pugui faltar gent aguerrida en la lluita per l'ideal comú a tots.

No trobeu, companys, una lluita noble aquí? No hi veieu aquí una lluita per ideals enlairats malgrat algun moment les apariencies semblin fer veure el contrari? Desgraciada l'entitat, en quin si no n'hi ha de lluites! es que no s'hi viu una vida intensa, no hi ha passió per l'ideal. Ço que convé és que les lluites que hi hagi siguin nobles, que no estiguin guiades per motius mesquins. Aquesta nostra, a nosaltres no'ns ha de preocupar. El seu mòvil com veieu, és l'amor, i l'amor tot ho purifica.

Es veritat que en tota lluita pot haver-hi i hi és efectivament alguna esgarrinxada, alguna ensopegada potser, però aixó no arriba a l'ànima i serveix encara per a fortificar el cos i trempar l'esperit.

També la mateixa passió que un posa en la lluita tant més com més noble, fa que de vegades no's vegin amb prou claretat els incidents de la mateixa, però un cop acabada, tornada la calma i la serenitat a l'esperit, tothom es convenç de la noblesa de procedir de l'adversari i no queda rastre de renúncia.

Així en la nostra. Ja és acabada i la prova de que no deixarà rastre es que els vençuts, si vençuts pot haver-hi, com deu haver-hi en apariencia al menys en tota lluita, han sigut glorificats amb els màxims honors per la propia Assemblea, de manera que en realitat no hi ha vençuts ni vencedors sinó homes en actiu servei i reserves que fan acumul de noves energies per a tornar-hi. Companys, en una paraula, que tinc seguretat s'estant donant espiritualment la més efusiva abraçada de germanor. Fem vots tots per a que aquesta sigui la que guii les nostres passes sempre pel camí de l'ideal que perseguim, i cridem tots ben alt que se'ns senti de tots els indrets de Catalunya i fins més enllà de les fronteres.

Visca la germanor!

H. PUIG I SAIS